

MOR PÅ HÖJDEN RUVAR ÄGG.

En humorell 100 % verklighet.

I slutet på 20-talet, strax efter den stora Kreugerkraschen, var det många som mötte svåra tider, numera glömt av de flesta. Till de drabbade hörde också Oskar på Höjdens familj.

Hans far hade haft ett litet ekonomiskt engagemang med sina sparpengar i ett företag som drev ångbåtstrafik på Storsjön. Tyvärr kapsejsade det företaget i en konkurs orsakad av den uppkomna krisen.

Oskar kände som sin plikt att även han skulle med sina små sparpengar försöka stötta sin

far så gott han kunde, och det resulterade i att även han och hans familj kom i ekonomisk obalans. Det var hårda bud, som Moses sa när han tappade stentavlorna på tårna. De fick svårt att få både mat och matpengar att räcka till. Men skam den som ger sej, tänkte mor på Höjden och fann på råd. Den som är född som torparflicka går sällan bet.

Varför inte ruva ägg och föda upp kycklingar, tänkte hon och sa det också, och hade framtidsvyn klar för sin inre syn. Om det lyckades, skulle kycklingarna när de blev stora nog få en välkommen plats i den tomma matgrytan. Problemet var att hon för tillfället inte hade någon "surhöna" som kunde ruva äggen, så vad var att göra?

Jo, problem är till för att lösas, så hon satte naturligtvis igång med att själv som ett experiment ruva dem på ett nytt och oprövat sätt. Nu skulle den tomma margarinlådan ute i boden komma väl till pass.

- Det där kommer aldrig att gå, sa Oskar och skakade på huvudet när han hörde förslaget, det må du väl förstå!

- Nåja, jag ska i alla fall försöka, svarade hon trosvisst och kliade sig i huvudet med hårnålen. Hon hämtade in trälådan och lade ett tjockt lager fönstervadd på lådans botten. Sen lade hon försiktigt ner ett helt tjog ägg på det tjocka vaddbolstret och bredde ett lika tjockt vaddtäck över äggen.

Hon visste av erfarenhet, att en höna som ruvar sina ägg, alltid vänder på äggen ett par gånger under dygnet under hela ruvningstiden. Det tänkte hon också göra, för behövde hönan göra det så behövde även hon. Det var inget större problem. Hon tog fram anilinpennan och blötte den i munnen och satte ett kryssmärke på varje ägg för att veta vad som var upp och ned. Äggkläckningslådan placerade hon därefter inne i vedrummet under köksspisen där hon kunde hålla varmt både natt och dag.

Nu skulle det kläckas kycklingar, det hade hon bestämt. Varje dag under tre veckors tid, tog hon fram lådan och vände varje ägg upp och ner med hjälp av kryssmarkeringen.

Av sprättägg måste det ju naturligtvis bli sprättkycklingar, det hade hon räknat ut, och efter tjugoen dygns kullerbyttor i margarinlådan ropade en morgon nitton välskapta hönsbarn "mamma" när hon öppnade luckan under köksspisen.

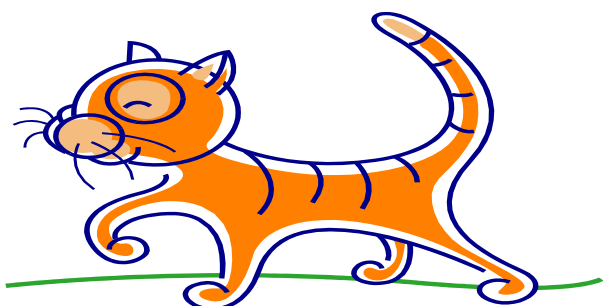

Det blev bara ett enda rötägg i den kullen. Alla de levande tävlade om att få komma upp och ut i ljuset och friheten.

På gårdsplanen kunde de springa fritt omkring hela sommaren och plocka mask och flugor och äta grönt gräs som kycklingar

plägar göra. Kycklingarna växte upp och blev färdiga för grytan fram mot hösten. Redan på den tiden var könskvotering ett begrepp, för det blev lika många tuppar som honor i kullen, om man bortser från rötägget förstås. Den stackaren var egentligen redan i sina gener ämnat att bli riksdagstupp med två betalda pinnar att sitta på. När tuppsycklingarna kom i mål brottet och började störa omgivningen med sitt hesa galande, då var det dags att sätta fyr under grytan och börja festa. Inte minst soppan på buljong och korngryn blev en fin delikatess.

Mor på Höjden hade lyckats väl med att lägga ägg i vadd och kläcka kycklingar, men hon hade också haft mycket god hjälp under uppfödningen av huskatten Sara som vaktade dem.

Sara var en märklig katt. Hon kom dagligen hem med en liten fågel eller råtta i munnen, men

hon rörde aldrig kycklingarna. Inte ens när dom var riktigt små. I stället uppträdde hon som deras livvakt ute på gården. Hon gick stora lovar runt omkring dem, och höll ett vakande öga på dem. När hon låg och tryckte mot marken, vajade rumpan ömsom åt höger och ömsom åt vänster. Om en skata eller kråka kom flygande i avsikt att få sej ett skrovsmål på kyckling, då for Sara som en flygande ekorre upp i luften och attackerade dem. Hon lät dem förstå, att hennes familjemedlemmar och kompisar skulle de inte få röra ostraffade, för då skulle de få känna på hennes klor och tänder.

Ja, katter är nog också människor innanför klor och päls. Åtminstone var de nog det i deras tidigare liv, tror jag.

© Göte Ingelman 2011